

BUDDHA

KAPITEL 1

SHAKYAMUNI BUDDHA

I

BUDDHAS LIV

1. Längs floden Rohini som rinner vid södra foten av Himalaya låg Shakyaättens huvudstad Kapilavastu. Shuddhodana, kung av blodet i rätt nedstigande led, grundlade slottet, styrde landet med klokhets och vann folkets förtroende. Kungens efternamn var Gautama.

Drottning Maya var prinsessa av slottet Devadaha. Hon var av Koliyaätten, också den en av Shakyaätterna, och därtill kungens kusin.

Många år gick sedan de gift sig utan att de fick något barn. Så, efter drygt 20 år drömde drottningen om att en vit elefant trängde in från den högra sidan av hennes bröst in i hennes sköte och hon blev gravid. Alla, inte bara kungens familj och släkt, utan också landets folk hade väntat enträget på födelsen av en kungason. Följande landets sed bestämde sig drottningen för att återvända till sitt föräldrahem när födseln närmade sig. Halvvägs hem vilade hon sig i trädgården Lumbini.

Vårsolen sken varmt och skönt. Ashokan stod i full blom och doftade ljuvligt. Drottningen skulle just bryta av en blomkvist när det i samma ögonblick föddes en prins. Jublande av glädje välsignade både himmel och jord modern och barnet. Det var den åttonde april.

Kung Shuddhodanas glädje var gränslös. Han skänkte prinsen namnet Shiddhartha, vilket betyder "alla önskningar är uppfyllda".

2. Men i glädjen fanns också sorg. Drottning Maya insomnade snart och prinsen omhändertogs av drottningens syster Mahaprajapati.

Under samma tid levde en eremit vid namn Asita i ett berg i närheten. Han hade sett ett gott järkecken omsluta slottet och kom på besök. I slottet såg han prinsen och förutspådde: "Denna prins blir en mäktig kung som kommer att härska över hela världen om han stannar i palatset. Om han överger hovlivet och väljer ett religiöst liv blir han en Buddha som kommer att frälsa världen."

Först blev kungen glad då han hörde spådomen, men så småningom började han bekymra sig över möjligheten att hans son skulle lämna palatset för att bli en eremit.

Shakyamuni Buddha

Prinsen började lära sig både civila och militära konster sedan han fyllt sju år. Vid en vårfest följde han sin far ut på fälten och såg en bonde plöja sin åker. Prinsen iakttog hur en liten fågel pickade på en mask som grävts upp av plogspetsen och hur den sedan flög iväg. ”Ack, alla levande varelser dödar varandra!” mumlade han och gick ensam och satte sig under ett träd och funderade tyst på saken.

Prinsen, som förlorat sin mor så snart efter födseln och som nu såg tragedin bland de små varelserna, sårades av livets lidanden. Liksom ett ärr på ett ungt träd växte sig detta sår allt större för var dag och gjorde prinsen djupt bedrövad.

Kungen som var mycket bekymrad över prinsens tillstånd då han kom ihåg eremitens spådom, försökte med alla medel uppmuntra sin son. Då prinsen var 19 år gammal arrangerade kungen ett äktenskap med prinsessan Yashodhara. Hon var dotter till Suprabuddha, herre till slottet Devadaha och bror till den bortgångna drottning Maya.

3. De följande tio åren njöt prinsen av livet med sång, dans och musik från blås- och stränginstrument i de olika paviljongerna för vår, höst och regnsäsong. Ändå gick han likafullt och grubblade och försökte förstå livets sanna mening.

”Vad betyder egentligen lyxen här i palatset, denna friska kropp och denna lyckliga ungdom för mig? Vi blir sjuka. En dag är vi gamla. Ingen undgår döden. Vad betyder då ungdomen, hälsan och livet egentligen?

”Människan lever endast därför att hon söker efter någonting. Men det finns två sätt att söka: att söka fel och att söka rätt. Att söka fel är att söka vad som strider mot det faktum att vi inte kan undvika åldrande, sjukdom och död.

”Att söka rätt vore att inse detta misstag och att söka ett själstillstånd bortom åldrande, sjukdom och död, bortom människans alla lidanden. Nu är jag bara en människa som söker fel.”

4. Dagar av inre strider fortsatte. Dagar gick och

Shakyamuni Buddha

månader förflöt. Prinsens enda barn Rahula föddes då prinsen var 29 år gammal. Han beslutade sig då för att definitivt lämna palatset och övergå till eremitlivet. Ridande på den vita hästen Kanthaka och med kusken Chandaka som sin enda följeslagare, lämnade så prinsen sitt gamla palats. Han blev nu en eremit och bröt alla band med denna värld.

Redan från allra första början började djävlarne förfölja prinsen:

”Återvänd till ditt palats! Vänta bara tills tiden mognar. Då är hela världen din!”

Prinsen tillrättavisade dem:

”Försvinn! Inget jordiskt är det som jag söker efter.”

Prinsen jagade bort djävlarne, rakade av sig håret och styrde kursen mot söder med tiggarskålen i handen.

Prinsen besökte först eremiten Bhagava och tittade på hans asketiska övningar. Därefter gick han till Arada Kalama och Udraka Ramaputra, såg deras träning och deltog också själv i den. Men prinsen blev övertygad om att deras metod inte ledde fram till upplysning och gick vidare till landet Magadha. Där späkte han sin kropp i Uruvilva skog, nära floden Nairanjana som rinner utmed staden Gaya.

5. Det var sannerligen en hård späkning. Ja, så hård att han själv, vid ett senare tillfälle förklarade att "ingen asket förr i världen, ingen nu och ingen i framtiden har eller kommer någonsin att späka sig hårdare än vad jag har gjort".

När nu övningen ändå inte gav vad prinsen sökte efter bröt han upp från sitt sex år långa asketliv. Han badade sig i floden Nairanjana för att tvätta sin smutsiga kropp, fick en skål mjölk från en flicka vid namn Sujata och blev som en människa igen.

Då trodde de fem kamraterna som späkt sig tillsammans med prinsen i skogen att denne var fördärvad. De övergav honom och flyttade till ett annat ställe.

Nu var prinsen lämnad kvar helt ensam på jorden. Han satte sig under ett träd och gjorde en sista meditationsövning med risk för sitt liv. "Blodet får sina, köttet ruttna och benen multna; jag ska inte lämna denna plats förrän jag funnit vägen till upplysning". Detta var vad prinsen hade bestämt sig för.

Det blev en obeskrivligt våldsam kamp för prinsen. Förvirran, upproriska tankar, svarta skuggor i själen, fula fantasier, allt anföll honom som en hop djävlar. Prinsen

Shakyamuni Buddha

undersökte och gick till grunden med dem alla för att krossa dem totalt. Det var verkligen en hård kamp som fick hans blod att rinna, kött att falna och ben att knäckas.

Men kampen var till sist över. När gryningen kom och prinsen såg upp mot morgonstjärnan var hans själ upplyst. Han hade funnit vägen till upplysning och blev en Buddha. Det var på morgonen den åttonde december då prinsen var 35 år gammal.

6. Efter det blev prinsen känd under många olika namn: Buddha, den perfekt upplyste, Tathagata, Shakyamuni, den vise av Shakyaätten, den av världen hedrade osv.

Först gick han till Mrigadava i Varanasi där de fem tiggarmunkar som hade levt tillsammans med honom under hans sex år långa liv i askes, bodde. Först försökte de undvika honom, men när de hade lyssnat till hans lära, trodde de på honom och blev hans första följeslagare. Därefter gick han till slottet Rajagriha och omvände kung Bimbisara. Platsen använde han så som bas för sin verksamhet och började ivrigt sprida sin lära.

Liksom den törstige söker efter vatten och den

hungrige efter mat samlade sig folket omkring honom. Två stora lärjungar, Sariputra och Maudgalyayana och drygt två tusen följeslagare kom till honom.

Även hans far, kung Shuddhodana som försökt hindra sin son från att lämna palatset och som upplevt en djup sorg av händelsen, Buddhas styvmor Mahaprajapati, hans fru Yashodhara och andra från Shakyaätten anslöt sig som hans följeslagare. Väldigt många andra blev också hans tillgivna anhängare.

7. På detta sätt reste Buddha omkring i 45 år för att sprida sin lära och gick nu på sitt åttionde år. På sin väg från Rajagriha till Shravasti blev han i Vaisali sjuk och förutsade då att han skulle inträda i Nirvana efter tre månader. När han kom fram till Pava, förvärrades hans tillstånd ytterligare genom den mat som smeden Chunda skänkt honom. Trots smärtan reste han ändå vidare och kom in i Kusinagara.

Buddha gick in i en salaskog utanför palatset och lade sig där mellan två stora salaträd. Härifrån undervisade han sina lärjungar omsorgsfullt och fortsatte med att förkunna till sin sista stund. På så sätt avslutade han sitt arbete som buddha, världens förnämsta lärare, och inträdde lugnt i Nirvana.

Shakyamuni Buddha

8. Sorgen bland folket i Kushinagara var djup och stor då Buddha trädde in i Nirvana. Under Anandas ledning kremerade de hans kropp, allt enligt bestämmelserna.

Alla kungar från Indiens åtta riken inklusive kung Ajatasatru, önskade nu att askan skulle delas mellan dem. Då folket i Kusinagara avvisade detta uppstod en tvist. Men tack vare den vise Dronas goda råd delades askan ut mellan de åtta rikena. Dessutom fördelades både askan från bålet och krukans innehållande benen mellan de andra. Allt detta bevarades i rikena och tio stora torn byggdes för att fira minnet av Buddha.

II

DEN SISTA UNDERVISNINGEN

1. Buddha gav sin sista undervisning i salaskogen utanför Kushinagara:

”Mina lärjungar och följeslagare! Gör er själva till ett ljus och lita på er själva. Var inte beroende av någon annan! Gör mina läror till ert ljus, lita på dem och var inte beroende av någon annan lära!

Tänk på er kropp; tänk på dess orenhet! Var inte

glupska! Tänk på att både plågor och välbehag förorsakar nya plågor; fäst er inte vid dem! Tänk på er själ; tänk på att det inte finns något ”jag”, så låt er inte vilseledas av det! Då kan ni befrias från alla plågor. Om ni följer min lära såsom jag sagt är ni, även efter min bortgång, mina sanna lärjungar.”

2. ”Mina lärjungar! Den undervisning jag givit er måste ni alltid lyssna till, alltid fundera på och alltid praktisera. Ni får aldrig svika den! Följer ni min lära ska ni alltid uppfyllas av lycka! ”

”Lärans kärnpunkt ligger i kontrollen över er egen själ. Därför bör ni satsa på att kontrollera era begär och bemästra er själva. Håll ert uppförande korrekt, er själ ren, era ord sanna! Undvik glupskhet, motstå vreden, håll er borta från allt ont och glöm aldrig livets förgänglighet!”

”Om er själ lockas av det onda och attraheras av begär så ska ni kontrollera den. Följ inte er själ utan bli i stället herre över den!”

Shakyamuni Buddha

”Människans själ gör henne till en buddha och den gör henne också till ett vilddjur. Vi går vilse och blir en djävul eller når upplysning och blir en buddha; allt är själens verk. Rätta därför er själ och se till att den inte avlägsnar sig från den rätta vägen!”

3. ”Lärjungar! Följ min lära, var eniga, respektera varandra och undvik gräl! Ni ska samsas som mjölk och vatten och inte stöta er med varandra som olja och vatten.”

”Studera ihop, läs och praktisera läran tillsammans! Besvåra inte er själ med obetydligheter och slösa inte bort er tid i onödan! Plocka upplysningens blommor och skörda den rätta vägens frukt!”

”Mina lärjungar! Jag har själv kommit till insikt om läran och lärt ut den till er. Ni måste noga följa den och i allt rätta er efter den.”

”Den som inte rättar sig efter min lära möter mig inte även om han så gjorde det; tillsammans med mig är han ändå långt borta. Men den som rättar sig efter läran, han är mig nära, om han så vore långt ifrån mig.”

4. ”Mina lärjungar! Min sista stund är redan så nära.

Avskedsstunden är inte långt borta. Men gråt inte i onödan! Världen är i ständig förändring; inget liv undgår döden. Med min egen kropp som nu sjunker ihop som en skranglig kärra, visar jag er denna sanning om livets förgänglighet.”

”Sluta att sörja i onödan, inse att ingenting varar för evigt och öppna ögonen för människovärldens sanna beskaffenhet! Att försöka förhindra den förändring som ändå äger rum är en orimlig önskan.”

”Begärens demon lurar alltid på ett tillfälle att antasta er. Bodde det en giftorm i ert rum, kunde ni ju inte sova lugnt i rummet förrän ni jagat bort ormen.”

”Ni måste driva bort begärens demon! Ni måste jaga ut begärens orm! Ni får vara försiktiga och skydda er själ!”

5. ”Mina lärjungar! Nu är min sista stund inne. Men ni får inte glömma att denna död är kroppens död. Kroppen har fötts av föräldrarna och uppehållits genom mat; därför blir den också oundvikligen sjuk, såras och förstörs.”

”Buddhas väsen ligger inte i den fysiska kroppen, men i upplysningen. Den fysiska kroppen dör här, men upplysningen lever för evigt i den sanna läran, Dharma,

Shakyamuni Buddha

och i utövningen av den. Därför är det inte den som ser min kropp som egentligen ser mig, men det är den som känner min lära.”

”Efter min bortgång, är det Dharma, den sanna läran jag lämnat efter mig, som blir er lärare. Följ den och ni förblir trogna mot mig!”

”Mina lärjungar! Under de sista 45 åren av mitt liv har jag lärt ut allt som bör läras och gjort allt som bör göras. Nu har jag inga hemligheter längre; både vad gäller det inre som det yttre har jag utlämnat allt, helt och fullt.”

”Mina lärjungar! Min sista stund är här. Om en stund träder jag in i Nirvana. Det här är min sista undervisning”.

KAPITEL 2

DEN EVIGE BUDDHA

I

BUDDHAS MEDKÄNSLA OCH LÖFTEN

1. Buddhas ande är av enorm godhet och medlidande: en enorm godhet som på olika sätt frälser alla människor och ett enormt medlidande som insjuknar tillsammans med de sjuka och lider tillsammans med de lidande.

Precis som en moder som hyser kärlek till sitt barn, överger Buddhas ande dig inte för ett ögonblick, utan skyddar, uppfostrar och frälser dig.

”Dina sorger är mina sorger och din glädje är min glädje”, säger han och överger dig aldrig.

Buddhas enorma medlidande väcks av människan. I beröring med detta enorma medlidande föds tron inom oss, vilket i sin tur leder fram till upplysning. Det liknar en mor som blir medveten om sitt moderskap genom kärleken till sitt barn och barnet som då känner sig trygg genom att uppleva sin mammas kärlek.

Den evige Buddha

Ändå känner människorna inte Buddhas ande; de lider av att vara fångna i sina illusioner och begär som uppstått på grund av denna okunnighet. Flåsande under bördan av sina hopade synder irrar de omkring bland villfarelsernas berg.

2. Tro nu inte att Buddhas godhet och medlidande verkar endast i vårt nuvarande liv! Trots människans upprepade felsteg har Buddhas tidlösa godhet och medlidande följt henne alltsedan början, genom hennes ständiga återfödelse ända tills nu.

Buddha visar sig alltid inför människorna i sin mest vänliga gestalt och ger dem de visaste sätten för befrielse.

Shakyamuni Buddha föddes som prins i Shakyaätten. Han övergav sitt hem för att leva ett liv i askes och nådde fram till upplysning genom stilla meditationsövningar. Efter att ha predikat den sanna läran (Dharma) bland sina kamrater, bevisade han den till slut själv med sin egen världsliga död.

Eftersom människornas okunnighet är gränslös, är också buddhanaturens strävan gränslös; och eftersom människornas synder är bottenlösa, är också Buddhas godhet och medlidande bottenlös.

Den evige Buddha

Buddha gav fyra stora löften innan han lämnade sitt världsliga liv: 1) att frälsa alla människor, 2) att ta avstånd från alla världsliga begär, 3) att lära sig hela läran och 4) att uppnå den perfekta upplysningen. Dessa fyra löften är bevis på godheten och medlidandet i Buddhas natur.

3. I sin strävan mot målet övade sig Buddha i att undvika synden att döda någon levande varelse. Han önskade att alla människor skulle få lära känna välsignelsen med ett långt liv.

Buddha tränade sig i att undvika synden att stjäla. Han önskade att alla människor skulle ha allt de behöver.

Buddha tränade sig i att undvika vulgära handlingar. Han önskade att alla människor skulle göra sig av med sina fula avsikter och inte lida av otillfredsställda begär.

I sin strävan mot målet övade sig Buddha i att undvika svek. Han önskade att alla människor skulle känna den sinnesfrid som följer då man talat sanning.

Genom att försöka undvika falskhet, önskade han att alla människor alltid skulle tala kamratligt med varandra om vägen till sanningen.

Den evige Buddha

Genom att träna sig i att undvika förtal önskade han att alla skulle få känna sig trygga och inte förlora fattningen.

Genom att träna sig i att undvika struntprat, önskade han att alla skulle utveckla ett hjärta av samförstånd.

I sin strävan mot målet tränade sig Buddha i att befria sig från girigheten. Han önskade att alla människor skulle kunna njuta av den friheten.

Genom att träna sig i att undvika hat, önskade han att allas sinne skulle fyllas av godhet.

Genom att undvika okunnighet önskade han att alla människor skulle förstå och inte förbise lagen om de orsaker som bestämmer vårt öde.

På så sätt omfattar Buddhas godhet och medlidande alla människor. Hans uppmärksamhet är hela tiden inriktad på deras lycka. Buddha älskar människorna som föräldrar älskar sina barn och önskar att de kunde ta sig över havet av villfarelser.

II

BEFRIELSEN GENOM BUDDHA OCH METODERNA

1. Det är svårt för människorna som drunknat i havet av villfarelser att uppfatta Buddhas ord till dem från upplysningens fjärran strand. Därför återvänder Buddha själv hit till denna värld för att använda sina metoder för frälsning.

”Låt mig ta en liknelse”, sa Buddha. ”I en stad bodde en gång en rik man vars bostad fattade eld. Den rike mannen, som varit borta från hemmet, kom tillbaka och fick se att hans barn var så upptagna av sin lek att de inte märkt branden. De var fortfarande inne i huset.

Fadern ropade: Kom ut, barn! Skynda er ut ur huset, fort! Men barnen märkte honom inte.

Den orolige fadern ropade nu: Barn! Här har ni några roliga leksaker; kom genast ut, så får ni dem! Den här gången uppmärksammade barnen ordet leksaker, sprang ut ur det brinnande huset och kunde räddas från olyckan.”

Denna värld är som ett brinnande hus. Men människorna i den vet inte att huset brinner och att de riskerar att brännas ihjäl. Driven av sitt stora medlidande använder sig därför Buddha av alla tänkbara tillvägagångssätt

Den evige Buddha

för att rädda dem.

2. Buddha sa: Låt oss ta ännu en liknelse! Det var en gång den ende sonen till en rik man. Han lämnade sitt hem, levde ett kringirrande liv och blev utfattig.

Fadern reste nu långt ifrån sin hemtrakt för att leta efter sin son med alla till buds stående medel. Men förgäves!

Många årtionden hade gått, och sonen som nu levde i stor misär råkade en dag komma till staden där fadern bodde.

Fadern, som genast känt igen sin son, skickade uppfylld av glädje en tjänare till att hämta hem honom. Men rädd som han var för att bli lurad, vägrade sonen att följa med.

Därför skickade fadern återigen en av sina tjänare att erbjuda sonen en arbetsplats med god lön. Då lät sig sonen lockas med, tog arbetet och blev en av tjänarna.

Den rike fadern befordrade så småningom sin son, som ju arbetade i sitt eget hem utan att veta om det. Det gick så långt att fadern anförtrodde honom själva skattkammaren, men ändå kände sonen inte igen sin far.

Den evige Buddha

Fadern var glad över sin sons pålitlighet. Då han insåg att han närmade sig slutet på sitt liv, kallade han en dag till sig sina släktingar, vänner och bekanta och berättade: ”Mina vänner, det här är mitt barn, den son, som jag i många år letade efter. Från och med nu är alla mina ägodelar och rikedomar hans”.

Förvånad över sin fars bekännelse sa sonen: ”Jag har inte bara funnit min far, utan också alla dessa rikedomar som nu är mina!”

Den rike fadern i denna liknelse är i själva verket Buddha. Den irrande sonen är alla människor. Buddhas godhet och medlidande riktas mot alla såsom faderns kärlek till sin ende son. Buddha lär och leder alla såsom sina barn och låter dem bli rika genom sin upplysnings skatter.

3. Buddhas medlidande är lika för alla och han behandlar alla som sina barn. Men hans metoder för frälsning skiljer sig alltefter individernas läggning. Det liknar regnet som faller på alla växter: regnet är detsamma för alla växter, men varje växt mottar det alltefter sina behov.

4. Föräldrar älskar alla sina barn oavsett hur många de är. Men om det finns någon sjuk bland dem, så dras föräldrarnas omsorger till den sjuka.

Den evige Buddha

Det är likadant med Buddhas godhet och medlidande: Det är lika för alla, men särskild omtanke riktas mot stora syndare och mot de som lider på grund av okunnighet.

Solen går upp i öster, besegrar mörkret och låter allt och alla växa. På samma sätt är det med Buddha: han uppenbarar sig bland människorna, besegrar det onda och får det goda att växa. Han skänker kunskapens ljus som skingrar okunnighetens mörker och leder människorna fram mot upplysning.

Buddha är god som en far och medlidsam som en mor. Full av godhet och medlidande för alla människor i världen, hänger han sig helt åt dem. Ingen kan frälsas utan Buddhas godhet och medlidande; såsom Buddhas barn behöver människorna hans metoder för frälsning.

III

DEN EVIGE BUDDHA

1. Alla tror att Buddha är den som föddes till kungason, blev tiggarmunk och nådde upplysning. I själva verket har Buddha funnits till i en oändligt lång tid. Buddha har för alltid existerat i världen. Såsom evig har han känt till allas karaktär och använt sig av alla tänkbara sätt för att frälsa dem.

Det finns ingen lögn i den eviga sanna läran, Dharma. Buddha känner nämligen allting i världen precis som det är, och undervisar alla människor i det.

Det är verkligen svårt att känna allting i världen precis som det är. Det som händer i världen är inte sant om man tror att det är sant, men inte heller falskt om man tror att det är falskt. Det är omöjligt för de okunniga att veta vad som försiggår i denna värld.

Buddha ensam känner världen precis som den är. Därför säger han inte om vad som händer i världen att det är sant eller falskt, gott eller ont, utan framställer det precis som det är.

Vad Buddha försöker lära ut är: Alla människor bör odla det godas rot alltefter sin karaktär, sina handlingar och sin övertygelse.

2. Buddha lär inte bara med ord utan också med sitt liv. Buddhas liv är evigt, men han tar till döden som ett medel för att kunna få upp ögonen på glupska människor.

En läkare med många barn var bortrest. Under tiden råkade hans barn få i sig gift och blev mycket sjuka. Läkaren kom hem och blev chockad av händelsen. Han gav barnen en bra medicin.

Den evige Buddha

De barn som inte hade förlorat sitt sunda förnuft tog medicinen och blev friska igen. Men de som redan var alltför påverkade av giftet ville inte ta medicinen.

Läkaren, som ju också var barnens far, bestämde sig då för en drastisk åtgärd i hopp om att bota dem. Han sa till barnen: ”Jag måste ge mig ut på en lång resa. Jag är gammal och kan dö när som helst. Om ni får höra talas om min död, ska ni ta medicinen som jag lämnar här och bli friska igen.” Han for så ut på en lång resa. Efter en tid skickade han sändebud till barnen och lät meddela sin bortgång.

Barnen fick meddelandet. De blev djupt ledsna och jämrade sig: ”Pappa är död. Nu har vi inte längre någon som kan beskydda oss!” Mitt i sorgen och känslan av att ha blivit övergivna, kom barnen ihåg pappans sista ord. De tog därför medicinen och blev friska igen.

Klandrar man denne läkare och pappa för hans lögn? Buddha liknar denne far; han låtsades leva sitt liv och dö för att kunna frälsa människorna som jagas av olika slags begär.

KAPITEL 3

BUDDHAS FORM OCH HANS DYGDER

I

BUDDHAS TRE FORMER

1. Sök inte Buddha i hans utseende eller kropp! Varken utseendet eller kroppen är den sanne Buddha. Den sanne Buddha är upplysningen själv. Den som ser upplysningen ser därför Buddha på riktigt.

Om någon säger sig ha sett Buddha då han sett något underbart i denna värld, så är det bara missbedömningen av ett okunnigt öga. Buddhas riktiga utseende kan inte uppfattas med människoögat. Det går inte att känna igen Buddha från beskrivningar, hur utmärkta de än må vara. Man kan heller inte tala om Buddhas utseende, vilka ord man än använder.

Vi talar här om Buddhas sanna utseende. I själva verket är det så att en Buddha med ett utseende inte alls är någon Buddha. Buddha har inget utseende. Trots det visar han sig obesvärat i de skepnader han vill.

Buddhas form och hans dygder

Om en person som ser Buddha klart utan att bry sig om hans utseende, kan man därför säga att han fått en inneboende förmåga att se Buddha.

2. Buddhas kropp är upplysning och existerar för evigt utan att förfalla. Det är inte en kropp som uppehålls genom mat utan en kraftig kropp bestående av kunskap. Buddha är därför fri från ängslan och sjukdom och består för evigt oförändrad.

På grund härav förintas inte Buddha någonsin. Han förintas inte förrän upplysningen förintas. Denna upplysning uppenbarar sig i form av kunskapens ljus, som låter människorna upplysas och låter dem födas i Buddhas värld.

De som inser detta blir Buddhas barn. De stöder Buddhas lära, följer hans läror och för dem vidare till nästa generation. Ingenting kan jämföras med Buddhas underbara kraft!

3. Buddha har tre former: den sanna lärans form eller Dharma-kaya, en form som är vår individuella sinnebild av Buddha eller Sambhoga-kaya samt en form av förkroppsligande d.v.s. den historiske Buddha eller Nirmana-kaya.

Buddhas form och hans dygder

Dharma-kaya är substansen av Dharma, d.v.s. den sanna läran, i sig själv. Dharma är en förening av sanningen precis som den är i denna värld och insikten om den.

Eftersom den sanna läran är Buddha, har han varken färg eller form. Eftersom han inte har vare sig färg eller form, varken kommer eller går han. Eftersom han varken kommer eller går, finns det ingen plats som inte är uppfylld av honom. Likt den blå himlen täcker han allt och alla.

Det är varken så att han existerar därför att människan tänker på honom eller så att han inte existerar därför att människan har glömt honom. Det är varken så att han kommer när människan är glad eller så att han går när människan latar sig. Buddha själv existerar oavsett alla rörelser i människans själ.

Buddhas kropp fyller alla världar, täcker alla platser och existerar för evigt oavsett vad människorna tänker om honom.

4. Sambhoga-kaya innebär att Buddha som i Dharma-kaya inte har någon fysisk form, uppenbarar sig för att rädda människorna från deras lidanden. Han ger löften, tränar sig, avslöjar sitt namn, leder och frålser människorna.

Buddhas form och hans dygder

På grund av sitt stora medlidande frälser Buddha på olika sätt oändligt många människor. Han är elden som bränner upp rishögen av människans begär och vinden som blåser bort hennes lidande lika lätt som dammkorn.

Nirmanakaya innebär att Buddha uppenbarar sig i världen i kroppslig form för att kunna fullfölja den frälsning som gjorts möjlig genom Sambhogakaya. Han visar sig alltefter människornas karaktär med sin födelse, avsägelse av denna värld och insikt om upplysningen. Buddha leder alla människor med olika medel och varnar genom att visa dem sjukdom och död.

Ursprungligen är Buddhas egentliga form en Dharmakaya. Men eftersom människornas natur är olika, visar Buddha sig i olika gestalter därefter. Även om Buddhas skepnad varierar alltefter människans öga, beroende på hennes begär, gärningar och förmåga, så visar ändå Buddha bara en enda sanning.

Buddha har tre former. Det är för att genomföra en enda sak – naturligtvis att frälsa människorna.

Även om Buddha kan visa sig i otaliga, enastående skepnader och vid alla tänkbara tillfällen, är hans kropp ändå inte Buddha.

Buddhas form och hans dygder

Buddha har nämligen ingen fysisk kropp. Han har upplysning som sin kropp och fyller allt och alla. Buddha visar sig alltid inför de människor som ser sanningen.

II

MÖTE MED BUDDHA

1. Det är sällan Buddha visar sig i denna värld. När han gör det uppnår han upplysningen, presenterar den sanna läran, skär av tvivlets snara, drar upp begärens frestelser med roten, täpper till källan till det onda och går obehindrat fritt omkring i denna värld. Det finns inget bättre i denna värld än att vörda Buddha!

Buddha uppenbarar sig i denna värld för att sprida Dharma och för att välsigna alla med dess välgörande sanning. Eftersom Buddha inte kan överge lidande människor, uppenbarar han sig i denna värld så full av sorg och lidande.

Det är svårt att förkunna den sanna läran i en värld där det inte finns någon rättvisa, som är full av falskhet, där människorna aldrig tröttnar på sina begär utan är syndiga både till kropp och själ och har ett kort liv. Bara genom sitt stora medlidande övervinner Buddha dessa svårigheter.

2. Buddha är god vän med alla i denna värld. Om han

Buddhas form och hans dygder

träffar någon som lider av bördan från världsliga begär, bär Buddha bördan i hans ställe.

Buddha är den sanne mästaren i världen. Om någon lider av villfarelser, jagar Buddha bort dess mörker med sin visdoms ljus.

Liksom kalven inte lämnar sin mor, lämnar man inte Buddha om man en gång har lyssnat till den sanna läran. Det beror på att det alltid är en glädje att lyssna till läran.

3. När månen gömmer sig, säger vi att månen har gått ned. När månen visar sig, säger vi att månen har gått upp. Men månen finns alltid och varken gömmer eller visar sig. Det är på samma sätt med Buddha; han finns alltid och varken uppenbarar sig eller försvinner. Men för att lära människorna visar han sig i form av uppenbarelse och försvinnande.

Människorna talar om månens olika faser, om att månen är full eller ny. Egentligen är månen alltid full, den varken växer eller minskar i storlek. På samma sätt är det med Buddha; han finns alltid oförändrad och varken uppenbarar sig eller försvinner. Men alltefter människornas önskan uppenbarar han sig eller försvinner.

Månen visar sig ovanför allt och alla, ovanför städer, byar, berg och floder. Den kan ses i vattenpussar, i

Buddhas form och hans dygder

vattenkrukor liksom i dagdroppen på spetsen av ett fint blad. Månen följer alltid oss i spåren även om vi går hundratusentals mil. Månen är densamma, men ändrar sig alltefter människorna som ser på den. På samma sätt är det med Buddha; han visar sig i otaliga skepnader alltefter folk i världen. Men han existerar för evigt och förändras egentligen aldrig.

4. Förhållandet att Buddha har uppenbarat sig och försvunnit kan förklaras enligt lagen om orsak och villkor. Han uppenbarar sig när förutsättningarna för att frälsa människorna är goda nog och han försvinner när tiden inte längre är gynnsam.

Även om Buddha skenbart uppenbarar sig eller försvinner, gör han i själva verket varken det ena eller andra. Vi måste känna till denna princip och inte bli förvånade eller ledsna över allas och allts föränderlighet. Vi måste i stället komma till insikt om den sanna upplysningen och nå fram till den bästa visdomen.

Det har redan förklarats att Buddha inte har en fysisk kropp utan är av upplysning. Den fysiska kroppen kan ses som ett kärl; om kärlet är fyllt med upplysning kan det kallas för Buddha. Därför kan inte den som fäster sig vid hans fysiska kropp och klagar över hans försvinnande se den sanne Buddha.

Buddhas form och hans dygder

Egentligen är allt och alla av naturen lika och överstiger skillnader mellan uppenbarelse och försvinnande, mellan kommande och gående och mellan gott och ont.

Dessa skillnader är endast orsakade av förutfattade meningar hos åskådaren. Med Buddhas sanna skepnad förhåller det sig på samma sätt: han varken uppenbarar sig eller försvinner.

III

BUDDHAS DYGDER

1. Buddha prisas för sina fem dygder. De är: ett ädelt uppförande, ädla åsikter, hög visdom, förmågan att predika sanningen och kraften att leda människor till utövandet av läran.

Buddha har också åtta fina egenskaper. De är 1) han ger människorna belöning och lycka, 2) hans lära ger resultat omedelbart i denna värld, 3) han lär oss att riktigt bedöma gott och ont, rätt och fel, 4) han lär oss den rätta vägen och låter oss komma till upplysning, 5) han leder alla utan skillnad på en väg, 6) han är inte högmodig och skrytsam, 7) han lever som han säger och säger som han gör samt 8) han uppfyller sina löften och slutför helt sina handlingar.

Buddhas form och hans dygder

Genom meditation bevarar Buddha sin stillhet och frid. Gentemot alla slags människor visar han godhet och medlidande. Han visar ett ständigt jämnmod och känner den glädje som endast ger sig till känna sedan man lämnat alla synder och renat sin själ.

2. Buddha är förälder till alla människor. Liksom föräldrar först talar till sitt barn som ett barn i 16 månader efter födseln och sedan lär barnet ett riktigt språk, lär Buddha ut sin lära med människospråk. Han visar sig i en skepnad som människorna kan se och låter dem bo och leva i en atmosfär av trygghet och lugn.

Buddha lär ut sin lära med ett språk. Människorna lyssnar till läran alltefter sin karaktär och förmåga. De gläder sig över att Buddha lär ut sin lära för deras skull.

Buddhas själstillstånd är fjärran ifrån vad de vilsekomna människorna kan föreställa sig. Det är omöjligt att beskriva det med ord. Men om vi ändå försökte, måste vi ta till liknelser.

Gangesfloden är nedsmutsad av sköldpaddor, fiskar, hästar och elefanter. Ändå är den alltid ren. Buddha är liksom floden. Andra religioners fiskar och sköldpaddor simmar i närheten och försöker störa honom. Men

Buddhas form och hans dygder

förgäves; han störs inte det minsta och hans tankar förblir rena.

3. Buddhas visdom är i allt förnuftig, undviker ytterligheter och går den gyllene medelvägen. Buddhas visdom förstår alla människors tankar oavsett olikheter i skrift och språk. På nolltid begriper han allt i vår värld.

Såsom alla stjärnor på himlen speglar sig i det stilla havet, speglas alla människors själar och tankar liksom allt annat i Buddhas visdomshav. Därför kallas Buddha Den Allvetande.

Buddhas visdom uppfriskar alla människors själ och ger dem ljus. Den låter människorna inse meningen med denna värld, med framträdande och försvinnande, orsak och verkan. Det är verkligen bara tack vare Buddhas visdom som människorna får vetskap om denna värld.

4. Buddha uppenbarar sig inte bara som Buddha utan visar sig ibland i skepnaden av en demon, en kvinna, en gud, en konung eller en statsman. Han visar sig även i bordeller och spelhus.

Buddhas form och hans dygder

När epidemier härjar, framträder han som läkare, ger medicin och lär ut sin lära. I krigstider lär han den rätta läran och hjälper människorna att undvika katastrofer. Han berättar om förgänglighet och osäkerhet för de egoistiska och högmodiga. Han visar den eländiga verkligheten i vår värld för dem som är fångade i nätet av världsliga nöjen.

Buddhas verk manifesterar sig på så sätt i världens alla företeelser. Eftersom allt har sitt ursprung i Dharmakaya, d.v.s. i Buddhas sanna väsen, finner vi också källan till evigt liv liksom frälsningen av ett oändligt ljus i denne samme Buddha.

5. Denna värld är orolig som ett brinnande hus. Människorna är omsvepta i ett töcken av okunnighet och har förlorat förståndet på grund av vrede, avundsjuka, svartsjuka och alla möjliga begär. Såsom spädbarnet behöver sin mor, måste vi alla vara beroende av Buddhas nåd.

Buddha är den heligaste av alla helgon och hela världens fader. Därför är vi alla Buddhas barn. Människorna är endast upptagna av nöjen i världen och äger inte visdom nog att genomskåda dess olyckor. Världen är full av sorger och lidanden; lågorna av åldrande och död brinner oupphörligt.

Buddhas form och hans dygder

Buddha befinner sig långt borta från det brinnande hus som kallas villfarelsernas värld. Han säger: ”Denna värld är nu min och alla levande varelser som bor där är mina barn. Jag ensam kan frälsa dem från deras ändlösa bekymmer”.

Buddha är den mäktige konungen av Dharma. Han kan predika för människorna som han önskar. Han har uppenbarat sig i denna värld bara för att ge människorna trygghet och välsigna dem. Buddha har predikat om Dharma för att rädda människorna från deras sorger och lidanden. Men helt upptagna av sina begär vill människorna varken lyssna på eller ens lägga märke till honom.

De som lyssnar till Buddhas lära och gläds åt det blir fria från villfarelserna och bekymren i denna värld. ”Till min lära kan man ansluta sig endast genom tron. Det är nämligen endast genom att tro på Buddhas ord och inte med hjälp av sin egen kunskap som man kan följa min lära”, sa Buddha. Följaktligen bör vi lyssna till Buddhas lära och praktisera den.